

FEKETE NAP

Porscht Frigyes festményére

Korongot vágtak ki az égből,
fekete éj feszül mögötte.
Fekete Nap, fekete Nap,
beleragyogsz az ösztönökbe,
energiádtól élni mozdul
minden halottra döngölt árnyék;
csak az az arc, csak az a gyűrött,
csak az az ismerős kiált még.

Korunkban nincs már szörnyeteg,
csak képletekben él a végzet,
de áhítja a képzelet,
hogyan alakja legyen a vésznek.

Allatok — gépkolosszus-fejjel,
növénybe-oltott emberek,
ürülékké töppedt virágok,
rákobból sarjadt fegyverek —

De jó is ilyennek remélni,
amitől kétmilliárd retteg!
Így enyhítet a mondhatatlant,
festő barátom, ezért szeretlek.

Csak az a Nap, a fekete
— fekete Nap, fekete Nap!
csak az az arc, a meggyötört,
fölötte nyúlt keménykalap,
csak az a Nap, csak az az arc,
csak az a fény, az a mosolygás...
Gyülölkék festő! Nem lehet,
hogy immár ne legyen megoldás.

ARATÓ KÁROLY

A PIACON

Zsibongó piac, zajos gyülekező,
nyüzsgés, hadarás, fejbübig érő lárma,
tolongók, árusok, elvesztetten sirdogáló gyerek,
nem az enyém, nem az enyém,
halbüzös kofák rivallnak, feltartott mérlegekkel,
igazság rokolyás papnői,
gyerünk tovább, gutaütéses arc a bódék felett,
nap süt, vigyorog, elálló fülein cseresznyedisz,
jönnek a korhelyek, jönnek imbolyogva,
akár a szentek, ajkukon a szesz
kék lángja lobog; jönnek hajnali gyülekezőre,
mögöttük vánszorgó rajokban megtépett családok
feltérdre bukva, szaggatottan,
jajongó menetük lassan ideér,
közeleg, itt van a megroppant sereg,
lángoló hajú asszonyok, fejük felől
elszáll a ház, akol, micsoda
röpülés, meteorcsóvás pénzkötegek,
bomlottan százások hullanak a magasból,

tizesek, százasok, karok emelkednek, kapnak utánuk,
rajta, vigye, adok-veszek,
ócskások ugatnak, ugatnak,
hamiskártyások, becsapottak,
itt vannak a szekerek megrakva rogyásig,
pántlika-utak, melyeken végigdöcögtek,
a messzeség azúr várai, lombpaloták,

a megtermékenyített föld
sajgása, gyönyöre, gyümölcsök,
ó, összekészáltan, gomolyagban
autósztrádák, csápoló reflektorok,
itt van az éjszakában tévelygők elszórt hada,
az álmukban kitakarózók
felülről szitáló aranyesőben,
a zene spirál tornyai, dzsesszbandák
brummogó dallamai, hasbeszélők,
akrobaták, zuhanó testek parádéja,
blúzokon fityegő bronzérmék,
a Kedves elsárgult fotója,
csecsebecsék, összekaszabolt arcok,
kik is vagyunk, mivé leszünk,
tóparton lányok tűnnek el,
forog az óriás kerék,
küllője életem, életed, életünk,
özönlenek a vásárlók, csereberélők,
itt vannak rengeteg sorokban
a saláták kondor fejei,
rücskös uborkák,
felcsapó füstben réztorkú kikiáltók,
eleven áram, felbolydult piac,
porban, zívajban,
hangszórók bömbölésén át.

SZOKOLAY KÁROLY:

V ALLO M Á S A Z I F J Ū S Á G R Ó L

Mit tudom én, hogy mért figyellek úgy,
már mámorosan is a figyelemtől,
ifjúság, mások ifjúsága,
s nemcsak szépséged, frisseséged,
és megrögzöttség nélküli
szilaj kedvedet, fintoraidat;
Keserúséged is, mert olyan friss az is,
mint mindened, akár a fán az alma.
És álmaidat vélem látni én,
s eszembe jutnak régi álmaim,
ahol azt mondtam józan és szelíd
öreg barátaimnak: — „Nem, no nem,
engem mindenre ne tanítsatok,
majd rájövök magam!
Kipróbálok, ha addig élek is!”
Ó, hát ezért figyellek?
De sose higgyétek, hogy káröröm
lapul, mint macska, tekintetem alján:
mindent tegyetek szívetek szerint,
ti jobban cselekedtek — ez is álmom.
A friss csodálkozás az én figyelmem,
s hogy: „Így van ez megint,
no lám” — dúdolgatom,
s kapaszkodom belétek,
ti biztos karfák, fölfelé vivők.